

EL LLENGUATGE

Vegem!

1/X/1977

El terme vejam és una forma arcaica de l'imperatiu del verb veure amb la qual s'expressa, segons el Diccionari Fabra, «la curiositat de veure el que passarà, la temença que una cosa desitjada no tindrà lloc, que una cosa temuda s'esdevindrà, etc.»: Vejam si es decideix, d'una vegada. Vejam si em diu alguna cosa. Vejam quan vindrà. Tal com s'esdevé sovint amb aquestes formes fossilitzades, un ús intens i reiterat n'ha deformat la pronúncia habitual. Motl sovint, efectivament, es diu «veiam» —talment com els monosíl·labs jo i ja són generalment pronunciat, en una bona part del nostre domini lingüístic, especialment a Barcelona, «io» i «ia», i fins i tot formes més o menys vacil·lants com «viam» i «aviam», les quals, especialment, han de tenir l'inconvenient, per a qui les usa, d'una difícil identificació gramatical i de produir una gran perplexitat en el moment d'haver-les de representar gràficament.

Amb el mateix valor que vejam s'usa també la locució a veure, que algunes vegades ha estat combatuda, segons el nostre parer sense motiu justificat. Sembla evident que l'expressió «Anem a veure» és un calc literal de la del castellà «Vamos a ver», però no creiem que es pugui dir el mateix sobre la locució a veure. I si bé és cert que el Diccionari Fabra, a l'article veure, no en diu res, en canvi, a l'article haver (heure), trobem l'exemple següent, que podem considerar que estableix jurisprudència sobre la matèria: A veure qui l'haurà, aquesta plaça!

En alguns casos, quan el mot vejam precedeix la conjunció si, es pot usar també, com a terme sinònim, l'adverbi encara: Encara caurà, corrent com un boig! Encara hi perdrà bous i esvelles en aquest negoci!

ALBERT JANE